

σκειται ή ντάμα κούπα... Είνε ή βασίλισσα... Μά γιατί νάνε κοντά στο φάντε μπαστούνι;.. Πάει νά πῆ πώς θέλει νά τήν άρπάξη άπό τὸ βασιληά.... Τὸν καῦμένο πῶς τὸν λυπᾶμαι !
(Στὴ Φωτεινούλα.) Σὺ δὲν τὸν λυπᾶσαι;

ΦΩΤΕΙΝΟΥΛΑ. — Ναί, πατέρα, τὸν λυπᾶμαι.

(Ξάφνον βροντᾶ δυνατά.)

ΝΕΑΡΧΟΣ, σηκώνεται τρομαγμένος καὶ ρίχνει χαμαὶ τὰ χαρτιά. Τρέχει μ' ὀρμὴ στὸ παράθυρο τοῦ κήπου καὶ φωνάζει. — Πόλεμος!..

Πόλεμος!.. Ρίχνουν κανόνια! Μέσ' στὸ σκοτάδι θὰ μᾶς κάψουν τὸ σπίτι! (Γυρίζοντας πρὸς τὴν κόρη του.) Πρέπει νὰ σωθοῦμε!

ΦΩΤΕΙΝΟΥΛΑ, ταραγμένη, μὰ καθησυχαστικά. —

Μὴν τρομάζεις πατέρα, εἶνε βροντές.

ΝΕΑΡΧΟΣ, στὴν ἐπανάληψη τῆς βροντῆς. — Ἄκου! Οἱ ἐχθροὶ ἔχουν μεγάλα κανόνια!.. (Κοιτάζοντας ἀνάμεσα ἀπ' τὰ τζάμια καὶ δείχνοντας μὲ τὸ χέρι του.) Νά, τοὺς βλέπεις;.. Εἶνε καμπούρηδες τυλιγμένοι σὲ μαύρους μανδύες.

Τὰ μάτια τοὺς εἶνε μικρούτσικα, κ' οἱ μύτες τοὺς σουβλερές. Τὰ

στόματά τοὺς βγάζουν φωτιές.. Ἔρχονται καταδῶ.. Περπατοῦν σκυφτοί.. Κάνουν νὰ σηκωθοῦν, νὰ ψηλώσουν, μὰ τοὺς ἐμποδίζει ἡ καμπούρα τοὺς.

ΦΩΤΕΙΝΟΥΛΑ. — Εἶν' ὁ ἀγέρας, πατέρα, ποὺ σαλεύει τὰ κλαριά.

ΝΕΑΡΧΟΣ. — Νά, νά, κόβουν τὰ λουλούδια τοῦ περιβολιοῦ μας..

Ξερρίζωνουν τὰ δέντρα.. Σπάζουν τὴ βρύση μας...

ΦΩΤΕΙΝΟΥΛΑ, ἀφήνει τὸ ἐργόχειρο στὸ τραπέζι καὶ πηγαίνει κοντὰ

ΝΕΑΡΧΟΣ
(Π. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ)

ΦΩΤΕΙΝΟΥΛΑ
(ΑΔΙΚΗ ΘΕΟΔΩΡΙΔΗ)

Κυρά Λενιώ.— Θὰ πάρης τώρα ἓνα καφεδάκι, Κυρά Λενιώ. Δὲν εἶνε ; Θὰ λίγωσες τόσες ὥρες. Καὶ ποῦ νὰ περιμέναμε νὰ τελειώσῃ ἡ λειτουργία.

Κ. ΛΕΝΙΩ.— Ὅχι, νὰ σὲ χαρῶ,..δὲ θέλω.. Δὲ μπορῶ νὰ πιῶ τίποτα. ΦΩΤΕΙΝΟΥΛΑ, μὲ χαμόγελο καλωσύνης.— Μὴ τυχὸν πάλι ἔχεις ταμμένα νὰ νηστεύῃς ὁλόκληρη τὴν ἡμέρα ;

Κ. ΛΕΝΙΩ.— Μεγάλη ἡ χάρις τοῦ Χριστοῦ, κόρη μου. Τέτοιες μέρες.

ΦΩΤΕΙΝΟΥΛΑ.— Ἄφοῦ εἶν' αὐτὴ ἡ αἰτία, δὲ σὲ βιάζω. (Κάθεται κοντά της.)

Κ. ΛΕΝΙΩ — Εὐχαριστήθηκα σήμερα. Εἶδες τὶ κόσμος!

ΦΩΤΕΙΝΟΥΛΑ, μ' ἑλαφρὸ στεναγμό.— Εἶχα τόσο καιρὸ νὰ πάω στὴν ἐκκλησία. Κι ἂν δὲν ἦταν γιὰ νὰ μεταλάβω.. Πῶς ν' ἀφήσω τὸν καϋμένο τὸν πατέρα ; Δὲ μούφευγε οὔτ' ἓνα λεπτὸ ἀπὸ τὸ νοῦ. Δὲ μᾶς εἶδε σὰ μπαίναμε στὸ περιβόλι. (Πλησιάζει στὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο καὶ βλέπει ἔξω στὸ περιβόλι.) — Εἶνε σκυμμένος στ' ἀγαπημένα του λουλούδια. (Κουνώντας θλιβερά τὸ κεφάλι.) Ἐκάναμε πολὺ καλά πού δὲν τὸν ἐνοχλήσαμε. Θὰ τοῦ στερούσαμε ἴσως τὴ μοναδική του εὐτυχία. (Μικρὴ σιωπὴ. Ἐρχεται κοντὰ στὸ ἀριστερὸ τραπέζι.) Ἀλήθεια, κυρά Λενιώ, θὰ σοῦ πῶ κ' ἓνα πολὺ παράξενο ὄνειρο πού εἶδα σήμερα τὰ ξημερώματα.

Κ. ΛΕΝΙΩ.— Καλὸ κ' εὐλόγημένο. Νὰ τ' ἀκούσω ! (Σηκώνεται καὶ πλησιάζει τὴ Φωτεινούλα. Κάθονται. Ἡ Κυρά Λενιώ στὰ δεξιὰ τῆς Φωτεινούλας.)

ΦΩΤΕΙΝΟΥΛΑ.— Ἐβλεπα πῶς ἓνα δειλινὸ βρέθηκα μὲ τὸν πατέρα

Ἡ ΦΩΤΕΙΝΟΥΛΑ

ΟΤΑΝ ΓΥΡΙΣΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

JOHN DRINKWATER

Ὁ ποιητὴς πρωτοφάνηκε μαζί με τὸν R. Brooke. Θεωρεῖται ὁ μεγαλύτερος σύγχρονος Ἀγγλὸς λυρικός. Ἔχει κάτι τὸ ἀφηγηματικὸ στὰ τραγούδια του, καὶ πολλὰ πλημυρίζουν ἀπὸ τὴν συμπάθειά του γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα. Τύπωσε πολλὲς συλλογὲς καὶ πολλὰ δράματα. Κάποτε θάσχοληθοῦμε πλατύτερα στὴ «Νέα Ζωή».

ΠΙΕΡΩΤΟΣ

Ὁ Πιερώτος μοναχός,
κ' ὕστερα ἡ Κολομπίνα,
καὶ μὴ ἱστορία γιὰ ξεχασιά.

Ὁ Πιερώτος μοναχὸς

ὦ Κολομπίνα κάτου ἀπ' τὴ μηλιά,
ἔλα καὶ πάρε τοῦ Πιερώτου τὰ φιλιὰ,
στὸ μέτωπό σου εἶναι λευκὴ τοῦ φεγγαριοῦ ἡ ἄχτίνα,
ὦ Κολομπίνα κάτου ἀπ' τὴ μηλιά,
καὶ στὰ κρύα σου τὰ χεῖλη στὴ στιγμή
θὰ σοῦ βάλω ἓνα ρόδο, Κολομπίνα,
ἓνα ρόδινο ρόδινο φίλι,
Κολομπίνα, Κολομπίνα.